

›kontakty

115. 18

KONTAKT
*Informační a zpravodajský časopis
pro věřící křesťane v CSSR*

KONTAKT

Milí čtenáři!

Těší nás, že Vám můžeme nabídnout 2. sešit pro r. 1978. Srdečně Vám děkujeme za Vaše odezvy a popudy, které občas uveřejníme v některých příštích vydáních.

Těší nás, že Vám můžeme touto cestou poskytnout mezinárodní křesťanské zprávy.

Znovu upozorňujeme, že níže uvedená literatura může být po objednávce každému zdarma zaslána.

Prosím zasílejte korespondenci a objednávky na adresu:

Pavel Husák

Postach 39 05 45

D-1000 Berlin 39

Bible svatá

Požitek a prospěch pro zkoumatele Bible

Škola poslušnosti

Pro každého dost

Hledáme pravé štěstí

Křesťanská strategie

Konkordance

Ako niesť evangelium

Svätost sexu

Bože spasenia

Prorok Jonáš

Pavel Smolonyj

Dilema moderného človeka — Woodso

Dobrodružství za každou cenu

1. Církevní den 1979

Fulda. Osmnáctý německý evangelický církevní den bude se konat v Nürnbergu, na pozvání Bavorské zemské církve a města Nürnbergu od 13. do 17. června 1979. Na tom se usneslo předsednictví Církevního dne, během svého posledního zasedání. K tomu bylo také použito bilance Berlínského církevního dne (7. června t. r.), jež se svými 58 945 účastníky patřil mezi největší církevní dny, od r. 1953 v Hamburgu.

2. Nadace pro KZ-vězně

Varšava. Založení evangelické nadace »Znamení naděje« (polsky: Znaki Nadzie), pro podporu dřívějších KZ-vězňů ve Varšavě (Polsko) bylo námětem posledního zasedání Kontaktního výboru, polské ekumenické rady a rady Evangelické církve v Německu a ve Varšavě. Jak je dále z jednoho sdělení patrné, zúčast evangelických církví, ve Spolkové republice, na výstavbě zdravotního střediska, pro děti ve Varšavě, nalezla v polské věřejnosti příznivý ohlas.

3. Nové stvoření

Dítě Ježíš bylo dokonalé, nové stvoření. Avšak nejen to, jeho jméno mu bylo dáno, jako božsky nové jméno, v souvislosti s jeho pozemským putováním! — A každé znovuzrození je novým duchovním stvořením. Naše »kamenné srdce« nemůže být přemodelováno a nemůže »změknout«; potřebujeme »nové srdce a nového ducha« (Ezech. 36, 26). Musíme zažít 2. Kor. 5, 17: »Protož jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest.« Dostaneme nové jméno (Zjev. 2, 17).

4. Zkušenosti s jeslemi a plenkami!

Ježíš nepočal svůj pozemský život, v nějaké šlechtické kolébce, ale v tvrdých jeslích. Při našem obrácení bude s Ježíšem pohřbeno veškeré naše bohatství. V pohledu na sebe začínáme od nuly. — Dvakrát bylo zaznamenáno, že Ježíš byl položen do plenek. Také nás nemine ona plenková zkušenost. Kdo si nic nenechá pořádně říci, kdo již z kolébky, právě znovuzrozeného, sebe a jiné komanduje — což činí i nezvedení kojenci! — bude velmi zřídka použitelný v Božím království.

5. Lékař porodník

Ježíš nepřichází na tento svět osaměle a sám. Ani se nevynořuje tajemně a náhle jako nadhvězda. Nikoli! — Je zde Marie matka, která si důkladně popovídala a Alžbětou! A jak se radovaly! Je zde Josef. Ano, a jak je také při každém porodě zapotřebí lékaře, porodní babičky, otce, přítelkyň, tak také jsou potřební duchovní porodní pomocníci: Ondřej pomáhá Petrovi, Petr Korneliovi, Ananiáš Pavlovi, Pavel Janovým bratřím atd. Když si Ježíš, jako Boží Syn nechá pomáhat, jak bychom neměli být tak pokorní a nenechat si také pomáhat?

6. Rodina

Ježíš, právě tak jako každé jiné novorozeně potřeboval ošetřování a rodinnou péči. Narodil se do Bohem určené rodiny.

— Rodina je biblické označení církve (Mat. 12, 46–50). Znovuzrozením se do této rodiny narodíme. Bez jejího ošetření, výživy, péče, opatrování a podporování neprojde žádný znovuzrozený. Rodinu, církev sami nemůžeme volit, podle své libosti a temperamentu. Žádné novorozeně nevolí své rodiče a sourozence. Církev je určena Bohem. Toto tajemství můžeme narušit pouze k naší velké škodě.

7. Jistota

O Ježíšově narození nebyla žádná nejistota. Existuje také zářící jistota být znovuzrozen: Nové stvoření se potvrzuje v lásce k Bohu, v modlitebném životě (první výkřik novorozeněte), v nenávisti k hříchu, v lásce k církvi a v živé naději! Kdo neví je-li znovuzrozen měl by si bezpodmínečně získat o tom jasno.

8. Boj

Již během Ježíšova narození nastal rozhořčený boj. Nejdříve ve lhostejnosti náboženských vůdců, a v rozhořčeném boji Herodesa, až k vraždám dětí. Ježíš musel ihned uprchnout — a onen boj neustal, zuřil i o jeho mrtvolu. Také i my nezůstaneme ušetřeni boje. I zde platí: »Ne-li učedník nad mistra, ani služebník nad Pána svého.« (Mat. 10, 24).

9. Skrze Ducha svatého

Znovuzrození vznikne z »vody a Ducha«! Jaký rozhodující význam měl Duch svatý při Ježíšově příchodu: Nejen, že jeho narození bylo Duchem svatým význačně prokázáno, ale také Alžběta a Jan v matčině těle, také Zachariáš byli naplnění Duchem svatým. Na Simeonovi spočíval Duch svatý a Anna se zúčastnila jako prorokyně. Uvolněme místo pro Ducha svatého, aby mohl uskutečnit ono znovuzrození (řec. palingenesia, může být přeloženo slovem: narození i zplazení). »Ne ze skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí duhého narození, a obnovení Ducha svatého« (Titus 3,5).

BÝTI JAKO ON — SKRZE ZNOVUZROZENÍ BOHEM ZPŮSOBENÝM!

Probuzeni

v Indonésii pokračuje

Mel Tari

Probuzení v Indonésii pokračuje

V červnu m. r. navštívil Německo indonéský buditelský kazatel Mel Tari. Tři dny hovořil o probuzení, z čehož vyplynul následující rozhovor (K = Kontakt, T = bratr Tari):

K: »Bratře Tari zajímalo by nás, ke které církvi náležíš?«

T: »Jsem členem presbyterské církve (evangelické-reformované).«

K: »Existovala v Tvé církvi nějaká zvláštní přichylnost pro působení Ducha svatého, před probuzením?«

T: »Nikoli, to nelze tvrdit.«

K: »Existovaly snad jiné skupiny, které probuzení připravily?«

T: »V Timoru je ovšem presbyterská církev jedinou velkou církví. V Indonésii se mnozí modlili za Timor. Znáám jednu ženu, která se po dobu 23 let třikrát denně modlila za probuzení.«

K: »Uchvátilo probuzení všechny církve, nebo některé opominulo?«

T: »To je zajímavá otázka. Všechny farnosti a církve, které se otevřely působení Ducha svatého zažily probuzení. Církve, které se uzavřely, nezažily ničeho. Nelze mnoho povědět o tom, jak blízko je probuzení. Může státi vedle Tvých dveří a přece nic nepocítíš, jestliže se vnitřně uzavřeš.«

K: »Jak se zachovaly církevní autority?«

T: »Tato místa byla po dobu 20 let tak uzavřena, že bychom byli s 50 % našich lidí z církve vystoupili. Dnes je předseda našeho synodu znovuzrozen a Duchem svatým naplněn — a je mým přítelem!«

K: »Byli to hlavně laici, kteří probuzení přinášeli?«

T: »Ano! Tajemství, jak se probuzení rozšiřuje spočívá v tom, že laici jsou činně zúčastnění a v něm zapojení. Čteme to již ve Skutcích v kap. 8.«

K: »Ve Tvé knize« »Jako vichřice« píšeš, že 300 000 lidí bylo uzdraveno. K tomu bych měl 3 otázky:

1. Odkud je Ti znám onen počet?
2. V jakém časovém období se to odehrálo?
3. Zůstali jmenovaní lidé také trvale uzdraveni?

T: »Onen počet je sice pouhým odhadem, ale je podložen skutečností. Vyslali jsme 100 týmů. Pouze v mém týmu již po dvoutýdenním nasazení jsme zažili 300 uzdravení.

K otázce druhé: Ona uzdravení nastala v období 2–3 roků.

Ke třetí otázce: Ačkoliv mohu pouze hovořit s lidmi, které znám, mohu tvrdit, že uzdravení byla trvalá, a že ještě dnes jsou zdraví.«

K: »Prosím, mohl bys blíže vysvětlit činnosti týmů?«

T: »Oněch 100 týmů pozůstává z členů presbyterské církve, kteří ovšem spolupracují s jinými církvemi.«

K: »Mohly by týmy založit novozákonní církve?«

T: »Tam, kde nebyly žádné církve byly takové založeny, nezůstaly však izolova-

cům. Na předposledním večeru své evangelizace v Cardiffu byl jedním z jeho hostů také »pophvězda« Cliff Richard, který popsal svoji víru v Krista, jako »absolutní a totální skutečnost, protože je Ježíš Kristus dokonalá skutečnost.

Katolíci v uctívání

45 000 francouzsky mluvících katolických charismatiků se v červnu dostavilo k závěrečnému setkání na dvoudenní konferenci na olympijském stadionu v Montreálu. Bylo to největší náboženské shromáždění v Quebecu během více než 10 let. 900 kněží, 8 biskupů a arcibiskup sloužili během shromáždění 3 a 1/2 hodinou mši.

Evangelium na dálku

V Guamě byly instalovány, prostřednictvím Trans Worl Radio (evangelické rádio) krátkovlnné vysílače, jež postačí k tomu, aby dosáhly jednu třetinu obyvatelstva světa. Jmenovaná nová stanice bude přinášet vysílání jedné miliardy lidí ve všech hlavních řečech.

Hledání v Rusku

V moskevském prostoru je 17 baptistických kostelů Nejznámější je onen, který byl navštíven r. 1972 prezidentem Nixonem. Tři nové církve očekávají na vládní zaregistrování. Moskva má 7 632 000 obyvatel.

Před deseti lety sotva jediný mladý člověk navštívil jen někdy kostel. Dnes církve oznamují, že v různých částech Ruska přichází do kostela více a více mladých lidí. Mládež je také mimo kostel přístupná diskuzi o duchovních věcech! Ovšem skutečná svědectví jsou prováděna pouze od člověka k člověku, protože masová evangelizace je v Sovětském Rusku zakázána.

Jižní Vietnam: Vira, vzdor pronásledování

Americký časopis »Alliance Wittnes« podává zprávu o velmi těžké situaci křesťanů v Již. Vietnamu« po převzetí moci komunisty r. 1974. Časopis, který se odvo-

lává na rozmanité prameny je informován o 45 pastorech, kteří jsou ve vězení a o dalších 20 duchovních, kteří jsou na úřední »černé listině«. Určitá pracovní zařazení znemožňují církevní život-předešlým návštěvu Bohoslužeb. Kdo však přece jen Bohoslužby pravidelně navštěvuje, tomu bývá často odepřeno zaměstnání. Podle informací »Alliance Wittnes« komunisté převzali všechny církevní základní školy, jakož i kliniky a dětský domov v Nhatrangu. Také tam byl uzavřen

Biblický a teologický vzdělávací ústav. Vjedné oblasti jsou křesťané vyzýváni, aby odevzdali všechny Bible.

Vzdor pronásledování – tak je oznámeno – mnoho lidí přijalo křesťanskou víru. Křesťanská rádiová vysílání znamenala velké povzbuzení jihovietnamským církvím.

Bohoslužba v Jižní Africe

Na zakončení Evangelického polního tažení v Durbanu (Již. Afrika) navštívilo poslední Bohoslužbu 37 000 lidí. Toto polní tažení Boží církve bylo největším vše rasistickým shromážděním tohoto druhu v dějinách této země.

Křesťanská sociální práce

V Indii jsou nemocnice hlavním prostředkem evangelizace. Jistý indický křesťan odhaduje, že jedna třetina těch, jež pocházejí z nekřesťanských rodin se stávají křesťany, přijdou-li do styku s lékařským zařízením. Osmnáct procent lékařské práce je prováděno 2,6 % křesťanského obyvatelstva.

Bible v Mexiku

Určitá skupina »Mládež s misí« si určila za cíl víceletého programu umístit Bibli v každé rodině v Mexiku. Prvá zásilka 25 000 Biblí byla tak rozšířena v Baja Kalifornie (poloostrov na západním pobřeží Mexika). Katolický biskup v onom dílu země souhlasil v místním časopise s tímto projektem. Mexiko je třetí největší latinsko-americká republika s 60 milióny obyvatel, z čehož připadá 97 procent na římské katolíky.

EVANGELIZACE V MESSINĚ

(JIŽNÍ AFRIKA)

Dvěstěprocentní návštěva shromáždění

Superintendent z Nancefieldu mi sdělil, že je tam přesně 4963 obyvatel, takže jsme proto nemohli očekávat žádnou větší účast na shromáždění. —

Mezitím jsme se však naučili, že Ježíš umí násobit a sčítat čistými nulami. Prvého večera se dostavilo přesně 1000 lidí.

Avšak v následujících shromážděních toto množství vzrostlo na osm až devět tisíc. Lidé přicházeli zdaleka i z blízka, pěšky i autobusy, auty, nákladními auty i taxíky, takže bychom mohli tvrdit, že jsme měli dvěstěprocentní návštěvu.

Rozlité Boží láska

Nám, jako týmu se to jevílo tak, jakoby Pán vylil svoji lásku a své milosrdenství na tyto ubohé, spásy žádostivé duše. Stovky hříšníků přijaly Ježíše jako svého Zachránce a Spasitele — radikálně a s pláčem.

Když jsme poskytli příležitost ke svědectví, tedy to nebralo žádného konce. Jedna černoška nařikajíc před celým shromážděním řekla: »Vy víte, že jsem byla v tomto městě tou největší hříšnicí. Nyní je však Ježíš mým Pánem a Zachránce. Odpustil mi mé hříchy, stala jsem se novým člověkem.« »Dlouhá léta jsem toužil po pravdě, a nyní jsem ji konečně našel«, prohlásil jiný, »a Ježíš vešel do mého života a dal mi svůj pokoj a odpuštění!«

Pokání činila také velká část těch, kteří padli zpět do starého života. Nebesa dávají a radují se nad obrácením jediného hříšníka, tím více se radují nad velkými zástupy, jež spěchají ke Kristu!

Když jsme během dne kráčeli nebo jeli ulicemi Nancefieldu, museli jsme prakticky zdravít všechny mimojdoucí. Děti

znovu a znovu zpívaly náš válečný chorál: »Bůh tě miluje a já tě miluji...« Ano, Boží lásku jsme mohli pocítovat všude, a Jeho Lásku je silnější než nejstrašnější nenávisť.

Současná znamení

Bratr Kolisany se opět nejdříve modlil za nemocné, a Pán potvrdil své Slovo současnými znameními a zázraky! Slepé oči prohlédly, mrzáci odhazovali své hole a berly! Také mnoho skrytých chorob bylo Pánem opět uzdraveno. Pán Ježíš také křtil stovky znovuzrozených Duchem svatým a ohněm, takže oni oslavovali a vzývali Pána novými jazyky! A to se dělo na otevřeném stadiónu před očima všech lidí! Nemusíme se skrývat v zastrčených nádvořích, neboť se nestydíme za působení Ducha svatého! Co Bůh činí je blahodárné!

Zázračná vyzarování

Naše shromáždění v Messině byla navštěvována výhradně černochoy, protože smíšené bohoslužby nebyly dovoleny. Pán měl však prostředky a cesty, aby také zasáhl mnoho bělochů. Černošští zaměstnanci a sluhové přinášeli radostná poselství o zázračné Boží moci svým bílým zaměstnavatelům, kteří byli velmi zvědaví. Spolu s bratrem Kolisaným jsme navštívili mnoho bělochů a mohli tak přivést mnohou duši k Pánu. Dokonce i z Rhodesie přicházeli běloši a černoši, aby hledali u Pána pomoc. Prosím modlete se dále za ono velké dílo Páně v Africe. Pán zůstal až do konce více než věrným. Opětně děkujeme všem našim milým misijním společníkům v Evropě, kteří se nechali Pánem použít. Bůh Vám žehnej a odplať Vám!

Wycliffova rada Jižnímu Sudanu

Vláda Již. Sudanu požádala překladatele, Wycliffova biblického překladu o odbornou radu výkající se velkého čtenářského programu. Státní projekt zpracovává čtenářské slabikáře do 21 různých jazyků. Určená spolupracovnice procestuje Sudan.

Billy Graham v Manile

Billy Graham poprvé evangelizoval koncem listopadu 5 dní na Filipínech. Na tyto pořady, které podporoval prezident republiky se dostavilo přes 400 000 návštěvníků. Postoj obyvatelstva, poměrně málo protestantského, byl převážně pozitivní.

Církevní biblická škola vzrůstá

Počet účastníků v dubnu 1977 ve dvou zřízených biblických církevních školách stále vzrůstá. Tohoto biblického vyučování se účastní, jednotlivě i ve skupinách již přes 20 000 mužů a žen různého stáří.

Vše převzato z »Die Gemeinde«.

Cikáni — křesťané

Počet Cikánů v Itálii, na rozdíl od Francie je dvojnásobný, činí totiž 200 000. Zatím, co ve Francii bylo pokřtěno 16 000 Cikánů, v Itálii pouze 30. Italští Cikáni jsou rozděleni ve dva velké kmeny: Romy a Manu-Ouchesy. Na sjezdu, na pokraji Milána nastalo v minulém létě probuzení mezi Romy. Tato evangelizace trvala 3 měsíce.

Knihy O. Hallesbye v čínštině

Jisté luterské nakladatelství, po stále vzrůstající poptávce po duchovní literatuře, přeložilo do čínštiny a vytisklo Hallesbyeovy knihy.

Evangelické středisko v Káhiře zasvěceno

Dlouho vytoužené přání letniční misijní práce v Egyptě se splnilo. Výstavba evangelického střediska v Káhiře se uskutečnila.

Na slavnosti otevření za velké účasti promluvili hosté-řečníci: evangelista Hall Hermann, Bob Haskins a AoG-misijní sekretář Ch. Greenaway.

Městská brána biblické Tiberiady byla vykopána

Skupina archeologů vykopala v blízkosti Tiberiady (pozn. překl.: Jan 6, 23) městskou bránu, pocházející z prvního století. Vědci poukazují na to, že nálezy potvrzují novozákonní zprávy, podle nichž byla Tiberiada v Ježíšově době jednou z významných měst Palestiny.

Z W — 6

Pod deštníkem

Stuttgart. I přes prudké deště neodpadla žádna z plánovaných Bohoslužeb, jež se konaly během 6 měsíců trvající Spolkové zahradnické výstavy v Stuttgartě, protože vždy alespoň 100 návštěvníků na tom trvalo, aby slyšeli Boží slovo, i když pod deštníky.

Celkem k 30 nedělním Bohoslužbám se dostavilo, průměrně 500 až 600 osob. K »Večernímu zpěvu«, se středečním večerním zpíváním — celkem 25 krát — se dostavilo asi 200 až 400 hostů. Za eumenický podnik: »Církev na Spolkové zahradnické výstavě« byl zodpovědný pracovní výbor křesťanských církví v Stuttgartě. Bohoslužby konalo 22 farářů katolické církve, 21 pastorů württemberské zemské církve a 12 pastorů a kazatelů svobodných církví.

epd 46/77

NÁRODNOSTNÍ USMÍŘENÍ V JIŽNÍ AFRICE

Na Světovém kongresu charismatického hnutí, který byl pořádán koncem července v Lausanne (Švýcarsko) bylo oznámeno, že by mělo být, během charismatického hnutí v Johannesburgu proklamáno národnostní usmíření, aby se otupila přiosťřená situace v Jižní Africe.

Z čas. Wort — Geist čís 11
listopad 1977

PROROCKÁ ŠKOLA

2. Pokračování

Kapitola 2.

Mezi Duchem svatým a duchem člověka je »tajemné spolupůsobení. Ve Skutcích 2, 11. čteme: »...slyšíme je ani mluví jazyky našimi veliké věci Boží.« V původním textu Nového zákona stojí na tomto jediném místě slovo: *dialectus* t. j. řeč v jazycích, což znamená, že apoštolové hovořili v dialektech posluchačů, jimž se neučili, ale které jim poskytl Duch svatý k vyjádření. Jmenované spolupůsobení také nacházíme v Řím. 8, 16: »Tenť Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme děti Boží.« Pavel zde rozlišuje Ducha svatého od ducha člověka, případně věřícího člověka. Jedná se zde o dvojité svědectví: **Duch svatý** osvědčuje, že jsme dětmi Božími a **náš duch** také to dosvědčuje. Jmenované místo je velmi důležité, vždyť nám jasně ukazuje, že **náš duch** musí být v souhlasu s Duchem svatým. Má-li nám Duch svatý poskytnout promlouvání je nutné, aby náš duch byl s ním v úplném souhlasu, a aby ho mohl dále tlumočit, musí být schopen poselství Ducha zcela a plně rozumět. To neplatí pouze o mluvení jazykem, ale také pro všechny dary řeči, jako jsou poznání, moudrost a proroctví. Stává se to tak vždy a beze všeho? Je nemyslitelné, aby věřící, který nějaký dar Ducha, následoval myšlenky svého vlastního ducha, místo toho, aby se nechal vést Duchem svatým? Může se jednat třeba jen o maličkost, ve které není člověk podřízen Duchu svatému, nebo když se oddává svým vlastním myšlenkám a Duchu nero-

zumí. Tím je ovšem dána možnost, že duch člověka by chtěl něco vyjádřit, s čím Duch svatý není srozuměn. Takový případ si můžeme snadno vysvětlit, po-

zorujeme-li některého Božího služebníka, který má dar mocného zvěstování evangelia. Myslím přitom také na zaslíbení: »Nejste to vy, kteří mluvíte, ale Duch vašeho Otce, který hovoří skrze vás.« Z toho vidíme, že Pán může svému učedníku dát to, že může skutečně hovořit puzený Duchem svatým. **Takový** tlumočí Boží slovo působením Ducha svatého a v jeho moci (1. Kor. 2, 4).

Domníváme se proto, že kázání takového Bohem pomazaného muže je Bohem dané, od začátku až do konce, a že duch člověka je přitom vyřazen a nečinný? Samozřejmě, že nikoli! Protože i Bohem pomazaný kazatel vědomě hovoří svými vlastními výrazy. Proto je zapotřebí rozlišovat, nakolik poskytuje slovo Duch svatý. To, co s námi hovoří je **duch kazatele**. Jeho duch může jen natolik tlumočit Boží slovo, nakolik mu ho udělí Duch svatý. (Řím. 15, 18). Totéž platí o darech ducha, týkajících se mluvení cizím jazykem a prorockví. Prvé oba dary Ducha (1. Kor. 12, 18): řeč moudrosti a řeč umění (p. př.: poznání) jsou stále a všude uznávány, jako způsob vyjadřování se Ducha svatého v církvi. Kdo káže pod vlivem Ducha a v moci Božího poznání, má dar hovořit v poznání (umění). Může nám prostřednictvím svého daru poznání hovořit o Božích věcech. Jak mnoho z toho opravdu náleží **Božské skutečnosti** je odvislé od toho, jak dalece je kazatel osvěcen a ovlivněn Duchem svatým. Samozřejmě tomu není tak, jako při gramofonové desce, kterou nahrajeme a potom jednoduše reprodukuje. Je zde ovšem nutné, abychom posuzovali odděleně lidskou výmluvnost a řeč Ducha. Jsou-li nám určité věci zcela jasné, je možné o nich vyslovit také celou pravdu. O věcech však, jež jsou nám nejasné, nelze nám hovořit plnou pravdu. (1. Kor. 13, 9): »Z části zajisté poznáváme a z čá-

sti prorokujeme.« Proč to Pavel napsal? Kdyby nám Duch svatý umožnil se vyjadřovat tak, že by náš duch s ním spolu neúčinkoval, potom by to nebylo jen »z částky«, Duch svatý, který zná celou pravdu, by také vyjádřil celou pravdu, protože je nemožné, aby podával jen částečné pravdy.

Ono upozornění platí obzvláště těm, kteří citované verše používají jako alibi a domnívají se, že je-li zde ono »Dokonalé« (myslí tím Nový zákon po jeho vyhotovení) přestává částečné, nebo zlomkovité. S tím to nemá ovšem nic společného. Částkovité neb zlomkovité spočívá v neschopnosti našeho ducha zůstat v plné inspiraci Ducha svatého.

Duch svatý potřebuje a používá našeho ducha k tomu, aby svá sdělení tlumočili prostřednictvím **našeho ducha – našich úst**. Přitom nám nemůže poskytnout více, než může v onom období pojmout naše duchovní nádoba. Tak jako litrová nádoba může pojmout jen obsah 1 litru právě tak může přijat nádoba lidského

ducha jen tolik duchovních sdělení, kolik je stavu jich obsáhnout. Proto Písmo tvrdí, »aby prorockví byla přiměřena víře« t. zn. chápavosti. Z toho, co bylo dosud řečeno může být dostatečně dokázáno, že lidský duch opravdu spoluúčinkuje při duchovních darech. A proto je možné snadno vysvětlit, jak lehce může docházet v kázáních, v mluvení jazyky, v prorockví, a -vůbec ve všech darech ducha ke zvrácenostem. Duch svatý nám dává a také může dát, právě jen tolik, kolik mu umožníme.

Je možné na př. hovořit o prvých dvou darech o moudrosti a poznání. Je zde míněno Bohem dané neomylné mluvení a poznání? Přečtěme si pozorně 1 Kor. 13,8–12:

»Láska nikdy nevypadá, ačkoli prorockví přestanou, i jazykové utichnou, i učení v nic přijde. **Z částky** zajisté poznáváme a **z částky** prorokujeme. Ale jakž by přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest z částky, vyhlazeno bude. Dokudž jsem

byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem učiněn muž, opustil jsem dětinské věci. Nyní jistě vidíme v zrcadle a skrze podobnost, ale tehdy tváří v tvář. Nyní poznáváme z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známosti obdařen budu.»

Uvedené místo má velký význam. Nechci se zde zmiňovat o správném a také o převráceném výkladu tohoto místa. Udává nám však podklad k tomu, proč jen částečně poznáváme a prorokujeme. Jmenovaný podklad nespočívá v tom, že by Duch Boží nemohl pokytnout veškerá poznání, ale spočívá v naší povaze (stavu). Náš duch zde nemůže dosud spatřovat věci tváří v tvář, neboť pozoruje je jen jako skrze zrcadlo. Zrcadlový obraz by i byl sebe jasnějším, přece jen zůstává zrcadlovým obrazem. Nedokona-

lost, která je způsobena určitou vazbou našeho ducha na pozemské tělo působí, že naše poznání může být jen částečné, a proto se mohou vyskytovat omyly, nedostatečnosti a chyby.

Jistě jsme slyšeli, četli neb zažili, že nějaký kazatel ve svém kázání popisoval stav a životopis určitého posluchače, aniž by ho znal. To by přece sám od sebe nemohl dokázat, ale je mu to umožněno Duchem svatým, který onoho člověka zná a chce ho obrátit.

Bylo všechno to, co onen kazatel tvrdil inspirováno Duchem svatým? Ach, mnohokrát bylo nutné, aby se bratři kazatelé, po svém kázání skláněli v pokoře před svým Pánem, a to u vědomí že mnohé věci, ba možná toho bylo mnoho, co bylo hovořeno pocházelo z vlastního ducha, vlivem přirozené neb lidsky naučené výřečnosti.

Pět miliónů odezví

Kolem pěti miliónů odezví obdržela »Akce do každého domu« (Aktion In jedes Haus = AJH), a to od r. 1953 až do dnešního dne, ve svých kancelářích v celém světě. Mimokonfesionální sjednocení dalo si za úkol, zasáhnout evangeliem, prostřednictvím křesťanské literatury, pokud možno všechny lidí.

Čas. Neues Leben — 1. ledna 1978

Dvě ze čtyř miliard

Podle propočtu Pavla Löfflera, hamburského misijního vědce žije na světě 4 miliardy lidí, z nichž dvě miliardy nebyly dosud seznámeny s evangeliem.

Protože církev svého číselného cíle nedosáhla bude muset — podle Löfflera — vyvinout strategii celo světové menšiny.

Čas. Neues Leben — 1. ledna 1978

Velká evangelizace v Santo Domingu

Evangelista Luis Palan provedl koncem minulého roku v hlavním městě Dominikánské republiky evangelizaci se 100 000 návštěvníky. Rádiové přenosy zasáhly další části Jižní Ameriky.

Palan rovněž v Kolumbii hovořil ke 3000 posluchačům, mezi nimiž se také nalézal státní prezident. Pořad byl vysílán státní televizí. Pozorovatelé hovoří o zřetelné změně duchovní atmosféry v tomto státě. Evangelisti křesťané byli ještě nedávno vystaveni těžkému pronásledování.

Čas. Neues Leben — 1. ledna 1978

Merlin Carothers

DOBRODRUŽSTVÍ

ZA KAŽDOU CENU

VĚZEN (1944)

Ucítl jsem studený kov na levém zápěstí a drsný hlas mi řekl: »FBI. Zatýkám vás.« Seděl jsem si pohodlně na zadním sedadle vozu, levá paže mi ležérně visela z okna. Auto bylo ukradené a já se bez dovolení vzdálil od útvaru.

Ža jsem neměl propustku, o to jsem se nestaral. Ale že jsem se nechal tak pitomě chytit, to děsně zraňovalo moji pýchu. Odjakživa jsem si totiž myslel, že si mohu dělat co chci, a nikdo že mne ne-načapá. Teď však jsem měl výhled na pokořující živoření věznů: smutná vězeňská cela, fronta na plecháč, smrdutá studená vězeňská strava, zpět do jednotvárné cely, tvrdá pryčna a nic jiného na práci, než kolem dokola myslet na to, jak hloupě jsem si mohl nadrobit takovou kaši.

Od 12 let jsem si žil dosti na volné noze. Tehdy totiž náhle zemřel můj otec a opustil maminku s námi 3 chlápci. Bratrům tedy bylo 7 a 1 rok. Protože sirotčí podpora nestačila, přivydělávala maminka ještě něco praním prádla. Mluvila stále o tom, že tatínek je v nebi a Pán Bůh že se o nás postará, ale já o tom nechtěl ani slyšet a celou svou dvanáctiletou duší jsem se bouřil proti Pánu Bohu, který takové věci dopouští.

Každý večer po vyučování jsem roznášel noviny až do úplného setmění. Pevně jsem si umínil, že vezmu svůj život do vlastních rukou. Chtěl jsem z něho vyždímat, co se dá, a dokonce se mi zdálo, že to dokážu. Podle mého názoru jsem měl právo sebrat všechno, co mi přijde pod ruku.

Když se maminka znovu provdala, přestěhoval jsem se k jednomu tatínkovým známým. Absolvoval jsem reálku a přitom sem stále pracoval. Po vyučování, během prázdnin — jako balič, v zasilatelství, jako sazeč a jednoho léta dokonce jako drvoštěp v Pensylvánii.

Pak jsem vstoupil na vysokou školu, ale peníze mi došly, a musel sem znovu do práce. Tentokrát jsem dostal místo brusiče kovů u B-W Steel. Ne zrovna příjemná práce, ale podařilo se mi udržet si přitom všem výbornou tělesnou kondici. Věděl jsem, že mám-li v tomto běhu o závod vyhrát, musím být především tělesně fit. Rozhodně sem nechtěl selhat.

K armádě jsem vlastně nikdy netoužil. Mým přáním bylo vyjet na moře s obchodním loďstvem. Viděl jsem to jako možnost podílet se aktivně na druhé světové válce.

Abych se však k obchodnímu námořnictvu dostal, musel sem znovu před odvodní komisí, která mne pro studium už jednou uvolnila. Než se mi však podařilo dostat k obchodnímu námořnictvu, povolali mne znovu k odvodu. Řekli mi, že se mohu dobrovolně přihlásit k vojenskému námořnictvu. To sem také udělal, jenže shodou okolností jsem se tam nedostal. Oční test, jemuž sem se musel podrobit, dopadl totiž negativně – omylem jsem přeskočil jeden řádek! A tak navzdory své námaze sem nakonec stejně skončil v základním výcvikovém táboře ve Fort McClellan (Alabama).

Tam jsem se k smrti nudil. Školení bylo jednotvárné, a protože já hledal dobrodružství, přihlásil jsem se nakonec dobrovolně k parašutistům do Fort Benning (Georgia).

Byl jsem dosti nepoddajný, a tak mi vždy dělalo značné problémy, abych vyšel s nadřizenými. Jakkoliv jsem se námáhal být co nejméně nápadný, pořád mi něco vytýkali a stírali mne, kde, se dalo. Při jednom cvičení v zákopech vysypaných pilinami jsem si bezmyšlenkovitě uplivnul. Četař to viděl a vybuchl jako bouřkový mrak: »Zvednout, okamžitě zvednout ústy a odnést pryč z dohledu!«, řval na mne.

»To jsou vtipy!«, pomyslel jsem si, ale pohled na jeho zlostí rudý obličej mne poučil o omylu. A tak jsem šel, pečlivě skrývaje vztek a nevoli, zvedl ústy plivaneč spolu s pilinami ze země a »odnesl pryč z dohledu«.

Odškodněním bylo, když jsem směl poprvé vyskočit z letounu. To byl život, po jakém jsem toužil! Vzrušující, dobrodružný tak, jak jsem si přál. Dunivým hřmotem motoru zazněl rozkaz: »Připravit... Vztýk... Zahákovat... Ke dveřím... **Vyskočtí!**«

Člověk je uchvácen prudkým větrným vírem, připadá si jako list v podzimním větru. Když se padák napne, dostanete ránu, jakoby se srazili s desetitunovým nákladním autem a zdá se vám, že máte všechny kosti na padrť.

Když se však člověku vyjasní myšlenky, vznášá se v krásném, tichém světě. Nad hlavou se vlní obrovská bílá střecha hedvábného padáku.

Patřil jsem teď 1. letecké pozemní jednotce a měl jsem tu čest nosit naleštěné parašutistické holinky.

Ale spokojený jsem moc nebyl. Chtěl jsem ještě více dobrodružství. Přihlásil jsem se dobrovolně do kursu pro pyrotechniky. Toužil jsem přímo do válečné věavy. Mým heslem bylo: čím zuřivější boj, tím lépe.

Po absolvování kursu pro pyrotechniky jsem se vrátil zpět do Fort Benning a čekal na rozkaz do zámoří. Držel jsem stráž před vojenským vězením, sloužil v kuchyni a čekal. Trpělivost nebyla mojí silnou stránkou. Strašně jsem se bál, že když budou nasazení do zámoří takhle odkládat, nakonec mi celá ta legrace ještě uteče a já budu do konce války jen čistit hrnce a mýt nádoby.

Nečinně se povaloval mne rozhodně nebavilo, a tak jsme se jednoho dne ještě s jedním kamarádem rozhodli, že se vydáme do dálav.

Vojenské objekty jsme opustili pěšky, cestou jsme ukradli auto a vyjeli do neznáma. Pro případ, že by nás přece jen hledali, nechali jsme první auto stát a ukradli jiné. Konečně jsme se dostali do Pittsburghu (Pennsylvánie). Tam nám došly peníze, a my se rozhodli opatřit si je loupeží.

Já vzal pistoli, kamarád čekal v autě. Rozhodli jsme se vyloupit pokladnu v jednom obchodě, ale pro jistotu jsme chtěli nejdříve přerušit telefonní kabel, aby nemohli zalarmovat policii. Ale ať jsem rval za kabel sebevíc, utrhout jsem ho nemohl. Měl jsem sice v kapse pistoli, pokladna v obchodě byla jistě plná peněz, ale telefonní vedení bylo neporušené a já se rozhodně nechtěl dostat do maléru.

Vrátil jsem se proto do auta, abych svému kumpánovi řekl, jak se věci mají. Právě jsme tak nečinně seděli na zadním sedadle, pojídali padavky a radili se, co dál, když nás dopadlo rameno spravedli-

nosti. Nevěděli jsme, že je po nás v 6 státech vyhlášeno pátrání a že FBI je nám v patách.

Ve vězení jsem zahájil kampán, abych dosáhl vytouženého rozkazu na frontu. Moji kumpáni ve vězení se mi smáli: »To bys tak zrovna vzal roha, kdybys chtěl jít na frontu!« Ale já je ujišťoval, že jsem vzal roha jenom proto, že jsem se děsně nudil.

Konečně jsem svou žádost přece jen prosadil. Byl jsem přidělen na frontu do zámoří a »pod dozorem« jsem byl dopraven do Camp Kilmer (New Jersey), kde jsem ve vojenském vězení čekal na loď, která nás měla dopravit do Evropy.

Konečně jsem byl tedy na cestě – ale opačným směrem. Ještě večer před odjezdem mne zavolali do kanceláře velitele. Tam mi sdělili, že nemohu být naložen s ostatními: »FBI prosadilo, že zůstanete zde a budete dopraven do Pittsburghu.«

Znovu studené železo na zápěstí a pod ozbrojeným dozorem zpět do Pittsburghu. Přísně se tvářící soudce přednesl žalobu a pak se mne otázel: »Cítíte se vinen nebo nevinen?«

I maminka byla přítomná. Její uplakaný obličej mne naladil na měkko. Ne že bych svého jednání litoval. Ale rozhodně jsem se z toho chtěl za každou cenu dostat a konečně užívat života. Čím dříve, tím lépe!

»Vinen, pane!« Byl jsem přistižen při činu, a pevně jsem si umínil, že je to poprvé a naposledy. Rozhodně se naučím všemožným fíglům a trikům, abych se už nikdy nedal dopadnout.

Okresní advokát řekl moji minulost. Soudce požádal vyšetřující úředníky o úsudek.

»Přimlouváme se za mírný trest.«

»Obžalovaný, máte nějaké přání?« ptal se soudce.

»Rád bych se vrátil k vojsku a pokud možno co nejdříve na frontu«, řekl jsem zkrátka.

»Rozsudek zní: 5 roků vazby ve státním

nápravném zařízení.«

Jeho slova mne zasáhla jako blesk! Bylo mi 19 a bude mi 24, až mne propustí z vazby! Zdálo se mi, že jsem si pořádně zpackal život!

»Trest se vám však ukládá podmíněčně, můžete zpět k vojsku.«

Zachráněný – chvála Bohu! Během hodiny jsem byl propuštěn. Nejdříve mi však advokát řádně četl levity a oznámil mi, že kdybych chtěl během těch pěti let znovu opustit armádu, mám se hlásit u něho.

Konečně volný! Co nejrychleji jsem se vrátil do Dixu, ale tam mne čekalo nové zklamání. Z mých papírů se zjistilo, že jsem si ještě neodpykal trest za nedovolené opuštění kasáren a musel jsem zpět do Fort Benningu za mříže. Teď však jsem se do toho pořádně obul, obtěžoval jsem vždycky znovu velitele, až jsem byl konečně po 4 měsících propuštěn a brzy na to jsem už křížoval na »Mauretanii« Atlantik.

V kabinách jsme byli namačkáni po šesti, já však měl štěstí, že jsem dostal horní palandu, a zůstal tak aspoň ušetřen sprch, které se lily na hlavy v nižších kójích, když zvraceli hoši, postižení mořskou nemocí. Ne že bych si dělal nějaké vážnější starosti. Byl jsem rád, že jsem konečně na cestě, a nemínil jsem nadále ztrácet čas. Chtěl jsem co nejvíce zažít a vytřískat z války co se dá. Ve vězení jsem se naučil hrát hazardní hry, a to mi teď moc píchlo. Trávil jsem čas na lodi u karet a podařilo se mi dát stranou pěknou sumičku. Jen jednou nám malá epizoda připomněla vlastní cíl naší mořeplovby: německý minový člun nás chtěl zasáhnout, ale minul se.

V Anglii nás naložili do železničních vagonů, které nás dopravily k Lamanšskému průlivu. Tam jsme nastoupili do malých člunů, kterými jsme kanál za přílivu přepluli. Na francouzské straně jsme museli skočit do vody, která nám sahala po stehna a přebrodit se na břeh. Po celou dobu lilo jako z konve. Na břehu jsme stáli promoklí až na kůži ve frontě

na svou železnou zásobu. Bez zastávky jsme projeli Francií, byli přeloženi na nákladní vojenská auta (LKW) a ta nás dopravila do Belgie. Tam jsme dojeli právě včas k bitvě 82. parašutistické divize.

Již v prvních dnech objevil velící důstojník, že mám kurs pyrotechnika. Hned jsem se musel dát do práce a dělat z kupy plastické třaskaviny malé bomby. Kupa byla vysoká 1 metr. Vytáhl jsem si kus dřeva a dal se do práce. Pomáhal mi ještě jeden voják. Dověděl jsem se, že tu slouží už několik měsíců. Vyprávěl mi své zážitky ze služby u 82. parašutistické

divize a já přitom pokukoval do dálky, kde jsem viděl vybuchovat nálože z nepřátelských minometů. Exploze se čím dál více blížily k místu, kde jsme pracovali. Pošilhával jsem po svém kamarádovi, abych nepřehlédl jeho signál ke krytí. Měl přece tolik zkušeností, a já byl nováček. Rozhodně jsem se nechtěl projevit jako zbabělec. Exploze se přibližovaly, můj strach vzrůstal.

Jeden jediný zásah a po celém skladu třaskavin by tu zbyl jenom hluboký kráter.

Ale můj kamarád seděl klidně, jakoby se vůbec nestřílelo. Byl jsem zoufalý a děsně rád bych zmizel do zákopů, ale zbabělcem jsem také nechtěl být. Konečně jsme viděli, že zásahy byly kus za námi. Nepřítel minul cíl!

O dva dny později jsem se dověděl, proč byl ten druhý voják tak klidný. Šli jsme lesem, o němž se vědělo, že je silně zamínován. Díval jsem se pozorně po jakémkoliv stopě výbušnin, ale můj kamarád kráčet klidně jako na procházce.

Konečně jsem se ho zeptal: »Proč vlastně nehledáš miny?«

»Jen kdyby mne to zasáhlo!« odpověděl. »Už se mi ta válka zajídá. Raději dnes než zítra kousat do kyticí.«

Od té chvíle jsem se držel od tohoto chlapíka co nejdále.

Když skončila válka, byl jsem přidělen k 508. parašutistické jednotce do Frank-

děl. Tak jsem si třeba lehl v tramvaji na podlahu napříč a nikomu jsem nedovolil, aby mne překročil. Ostatní vojáci se řehotali, až se za břicha popadali. To mne nenapadlo, že moje chování nepřispívá k dobré pověsti okupační armády USA.

Brzy jsem také zjistil, že obchodováním na černém trhu se dá vydělat víc peněz než hazardní hrou. Od kamarádů jsem nakupoval cigarety – po 10 dolarech krabici, naplnil jimi kufr a šel do čtvrtí, kde kvetl černý trh. Tam jsem je prodával po furtu nad Mohanem jako člen osobní stráže generála Dwighta D. Eisenhowera. Litoval jsem, že jsem tak málo užil válečného ohně, ale válečná kořist také nebyla zanedbatelná. Bydleli jsme v přepychových bytech bývalých vysokých vládních úředníků, všude samý plyš a nádhera.

Já ale stále hledal dobrodružství. Jednou jsem zažil víc, než mi bylo milé. Naložili nás do letadel a měli jsme seskakovat. Bylo to prostě cvičení. Řekli nám, že bude přihlížet i německá slavná filmová hvězda Marlene Dietrichová, a všichni jsme doufali, že seskočíme někde blízko ní.

Jakmile jsem vypadl z letadla, prohlížel jsem pečlivě krajinu pod sebou, zda mezi diváky neobjevím »ženu krásných nohou«. Najednou mi bylo jasné, že se stalo něco strašného. Všude kolem ve vzduchu jsem slyšel výkřiky hrůzy a přímo nad hlavou vyly motory letadla.

Stovky parašutistů se vznášely ve vzduchu. Ně kterému letadlu asi vypověděly motory, protože začalo klesat a řítilo se přímo mezi parašutisty. Padáky se potrhaly, muži padali na zem a to přímo tam, kde stála Marlene Dietrichová. Mému padáku se nic nestalo. Když jsem dosáhl pevné půdy, viděl jsem všude kolem mrtvá těla. Letadlo bylo v plamenech.

Ve Frankfurtu jsem měl hodně volného času. Ale k dobré zábavě jsem vždy potřeboval pořádnou dávku alkoholu. Často jsem byl tak nalitý, že jsem nevěděl, co dělám. Až druhý den mi pak kamarádi vyprávěli, co jsem v noci prováděl.

100 dolarech. Byla to sice čtvrt pověstná častými přepady a vraždami, ale to mi nevadilo. Měl jsem stále prst na spoušti ostře nabitě pistole.

Brzy jsem měl kufr plný dolarových bankovek okupační měny. Jediný problém byl, jak dostat peníze do USA. Ostrá kontrola pečovala o to, aby vojáci posílali domů pouze to, co obnášel jejich žold. Celé noci jsem ležel a vymýšlel nějaký trik, jak obejít kontrolní systém. Jednou jsem zašel na poštu a pozoroval tam frontu vojáků, jak čekali u okénka na výměnu žoldu za šeky splatné v USA. Každý musel předložit vyplatní lístek, kde bylo přesně zaznamenáno, jaký dostal plat. Tu mi padl do oka jeden muž. Měl celou hromadu výplatních lístků a plnou tašku peněz. Doprovázela ho ozbrojená vojenská hlídka. Byl to účetní jedné americké firmy, který vyměňoval peníze pro celé osazenstvo. Napadlo mi, že úplně stačí mít také takovou hromadu výplatních lístků.

Stopoval jsem účetního a dohodl se s ním. Rád mi přenechal libovolné množství výplatních lístků, kus za 5 dolarů. S těmi jsem pak šel na poštu, ohlásil jsem se jako účetní soukromého podniku, který nesl mé jméno, a dal jsem si vystavit patřičné šeky. Všecko klapalo jako na drátku.

Tak jsem přišel na způsob jak vyměnit okupační peníze za šeky platné v USA. Dověděl jsem se, že vojáci z okupačních jednotek v Berlíně platí za 100 dolarový šek 1000 dolarů v okupační měně. I to mi vyhovovalo. Získal jsem lehce 900 dolarů, které jsem opět vyměnil za platné šeky. Tak jsem byl na nejlepší cestě k tomu, abych se stal bohatcem!

Tehdy vyšel výnos, podle kterého směli američtí vojáci studovat na evropských univerzitách. I já jsem složil zkoušku a byl jsem přijat na universitu v Bristolu v Anglii. Studium, které mne tam čekalo, nebylo však zdaleka tak zajímavé jako skutečnost, že jsme byli opět mezi anglicky mluvícími děvčaty. Brzy jsem se

seznámil s jednou hezkou blondýnkou a zamiloval se do ní až po uši. Byla velmi milá, veselá, plná humoru. Za 2 měsíce jsem se oženil a strávil pak ještě 30 nádherných dní v Anglii. Pak jsem se musel vrátit do Německa. Sadie zůstala s ženami ostatních vojáků v Anglii a čekala na společnou přepravu do USA.

Vrátil jsem se domů skoro o 6 měsíců dřív, než přijela Sadie, a sotva jsem se

mohl dočkat, až zase budeme spolu.

Konečně jsem dostal toužebně očekávaný přípis, že jsem z vojska propuštěn. Zase volný! Neměl jsem ani nejmenší touhu vidět zase kasárna zevnitř. Měl jsem spoustu peněz a přede mnou ležela zdánlivě bezstarostná budoucnost.

Jen jeden problém jsem měl: měl jsem plný kufr šeků, ale nevěděl jsem, jak je proměnit v šustivé zelené dolarové bankovky. Nebylo dost dobře myslitelné přijít na poštu mého domovského města (Ellwood City, Pennsylvanie) a vyklopit tam celý obsah kufru u přepážky. Pak mne však přece něco napadlo. Zasilal jsem jednotlivé šeky na poštu do New Yorku, a tak šeky se po částkách přece jen proměňovaly v dolary.

Na základě svých dosavadních zkušeností se zákonem jsem došel k přesvědčení, že musím zvolit takové povolání, které by mi umožnilo provádět všemožné figle a najít skuliny pro své podloudné kšeftíky.

II.

OSVOBOZENÍ

Babička byla příjemná stará dáma. O dědečkovi jsem měl odjakživa velké mínění. Znervozňovalo mne, že babička stále hledá příležitost začít hovor o své křesťanské víře.

»Mně se daří výborně«, říkával jsem obyčejně. »O mne neměj péči!«

Ale babička přece trvala na svém: »Merline, musíš svůj život vydat Kristu!«

Upřímně řečeno, její napomínání mi vězelo v hlavě víc, než jsem byl ochoten přiznat. Rozhodně jsem ji nechtěl urazit, ale s náboženstvím jsem nechtěl mít nic společného. Vždyť pro mne život teprve začínal!

Jednou v neděli odpoledne krátce po návratu z Německa jsem zašel k dědečkovi a babičce na návštěvu. Oba se totiž chystali do shromáždění.

»Pojď s námi, Merline«, říkala babička. »Tak dlouho jsme tě neviděli! Opravdu bys nám udělal radost!«

Vrtěl jsem se na židli. Jak jenom se z toho zdvořile vyvléct?

»Šel bych rád«, pravil jsem konečně. »Ale slíbil jsem večer jedném známým, kteří se tu mají pro mne zastavit.«

Babička byla zklamaná a já honem utíkal k telefonu a obtelefonoval všechny známé, ale nebylo jediného, kdo by ten večer byl volný a mohl se pro mne zastavit.

Pomalu se blížil čas k odchodu a já pros-

tě nemohl říci: »Nepůjdu!«

Nakonec mi nic jiného nezbylo. A tak jsem společně s dědečkem a babičkou kráčel do shromáždění.

Bohoslužby se konaly v jakési kůlně, ale přítomní byli viditelně blažení. Chudáčci, myslel jsem si, nemají potuchy, jak se v světě žije. Jinak by netrávili dlouhé večery ve staré kůlně.

Zpívala se úvodní píseň. Sálh jsem po zpěvníku, abych sledoval slova. Za nic jsem nechtěl vypadat jako úplný nezna-
boh.

Najednou jsem uslyšel hluboký hlas, hovořící přímo do mého srdce. »Co prosím – co jste říkal?« Rychle jsem se ohlédl, ale nikdo tu nebyl.

A hlas tu byl znovu: »Dnes večer se musíš pro mne rozhodnout, jinak bude pozdě.«

Potřásl jsem hlavou a řekl mechanicky: »Proč?«

Indiáni evangelizují Indiány

Misionář Gerhard Ritter vrátil se z Peru, označil za nejlepší metody, dnešní misijní práce založení biblických škol. Cílem těchto škol má být vyškolení Indiánů k misijní službě v jejich vlastních vesnicích. Biblické školy Švýcarské indiánské misie byly dosud navštíveny – podle údajů Rittera – posluchači ze 30 kmenů.

Z Čas. Neues Leben – 1. ledna 1978

KRÁTKÉ ZPRÁVY

Beyerhaus evangellzuje v jihoafrických velkých městech

Prof. Peter Beyerhaus z Tübingen, prezident teologického konventu konference vyznávající společnosti konal evangelické proslovy v Johannesburgu a vo Pretorii bělošským a černošským církvím.

Tyto proslovy konal na podnět 35letého jubilea velkoměstských evangelikálních misí (Dorothea-Mission e. V.), která byla r. 1942 v Již. Africe založena.

Dorothea mission pracuje především v Sowetu, což je obytná oblast na okraji Johannesburgu, v níž žije skoro milión černochoů. Mimokonfesijní misie víry je také činná v Rhodesii, Lesothu, Swazilandě, Botswaně a v Malawii.

Luis Palau kázal 60 000 účastníkům ve Walesu

Argentinský evangelista Luis Palau kázal v srpnu 60 000 účastníkům během svého čtyřdenního pobytu ve Walesu. Palau mezi jiným také hovořil k vězňům ve věznicích v Cardiffu, dále k lékařům, právníkům, farářům, obchodníkům a trestan-

né, ale připojily se k církvím jiným.«

K: »Jak dlouho trvalo ono probuzení?«

T: »Probuzení trvá již 12 roků a stále pokračuje. Věřím, že když Bůh něco započne, že v tom také pokračuje, najde-li k tomu příslušné nádoby. Mým přáním je, aby se věřící za nás modlili, abychom mohli na Boží Cestě pokračovat.«

Velký zájem amerických luteránů o Ducha svatého

V srpnu minulého roku se shromáždilo v auditoriu v Minneapolis asi 10 000 osob na Internacionální luterské konferenci k jednání o Duchu svatém. Dr. Mumford, jeden z význačných osobností novoletničního probuzení řekl, že hnutí vzrůstá tak rychle, že pro konání dalších takových konferencí budou nutné další větší budovy. Účastníci, kteří se dostavili, byli z různých církví.

Mumford tvrdí: »Chtěli bychom, aby charismatická obnova vnesla pozitivní vliv do luterské církve, aby jí povzbudila k novému životu.«

Prvá charistická konference mennonitů

Také i mennonité z USA a Kanady (pozn. překl.: Mennonité jsou církevní příslušníci středověké sekty novokřtěnců-podle zakladatele Menno Simonse v 16. století) poprvé uskutečnili 4 denní charismatickou konferenci v Lancasteru (V. Británie) jež byla navštívena 2000 osobami.

Z čas.: Wort — Geist

Rozsáhlá evangelizace

Hamburk. Rozsáhlou evangelizací, kterou plánuje na osmdesátý rok pracovní okruh pro evangelizační akce ve Spolkové republice a v Berlíně (západ) se stala hlavním tématem na zasedání Rady svobodných církví v Hamburku.

Do evangelizace má být také zapojen kongres. Těžištěm by ovšem muselo být: »Proniknutí evangelia Ježíše Krista naší zemí«, prohlásila Rada svobodných církví, k níž přináleží Svaz svobodných církví, Svaz volných evangelických církví a evangelické metodistické církve. Jako hosté jsou v radě zastoupeny: Evropská kontinentální bratrská jednota a Svaz německých mennonitních církví.

EPD 46/47

Nejradostnější schůze.

V červenci minulého roku scházelo se každý večer v Kansas City (USA) 45 000 věřících k charismatické konferenci, kterou časopis »Kansas City Star« označil tučnými titulky za největší, nejčistší a nejradostnější shromáždění města. Účastníci ze všech křesťanských směrů chvalitebnou jednotu. Zúčastnili se také církevní osobnosti mimo jiné kardinál Suenes a arcibiskup belgický.

Dále se zúčastnili: Associated Press, United Press International, dvě televizní společnosti a 250 reportérů pro světovou publikaci. Do Německa však tyto zrávy skoro nepronikly, neboť zdejší tisk je zaměřen jen na jednu organizovanou jednotku. Jeden účastník konference poznamenal: »Když při jiných ekumenických sjezdech se hovořilo o Jednotě těla panovalo vždy podstatné napětí. Zde jsme však mohli pocítovat skutečnou Jednotu v Duchu — jednotu, kterou působí Bůh.«

Z čas. Herald 1977

Bible pro vyučování náboženství

V Bolívii bylo rozděleno na podnět vlády 500 000 španělských Nových zákonů použití ve veřejných školách, kde jsou užívány jako úřední učebnice k vyučování náboženství. Bolivijský prezident Hugo Banzer aktivně se podílí na etickém programu za účelem povznesení morálky. Jmenovaný právě umožnil mnohostrannou činnost křesťanským skupinám.

Aktivní křesťané v Číně

Křesťanské vyznání v Číně má v sobě něco přitažlivého, protože se mnoho a více mladých lidí o ně zajímá a to více než o tradiční čínské náboženské formy.

Zprávy z prvé ruky zdůrazňují stále vzrůstající počet mladých lidí, jež se stávají aktivními křesťany. Neobracejí se působením ideologických aneb dokonce teologických argumentů, ale zjišťují sami, jako činorodí křesťané, že křesťanům, lid mnohem více přitahují, než se to daří ideologicky přesným nekřesťanům. »Proč jste tak šťasten, když je život těžký? Jak můžete být tak klidný, když je všude tolik neklidu? Jak mohu nalézt to, co jste zřejmě našel Vy?« — Toto jsou běžné otázky, které jsou dávány křesťanům. Výsledkem je poměrný vzrůst křesťanské církve v Číně. Tak např. jednou bylo pokřtěno při jzedíné Bohoslužbě 40 osob. Očiti svědkové z rozmanitých částí země hovoří o shromážděních až s 500 křesťany.

V Anglii

V Anglii byl jistý náboženský učitel propuštěn, protože učil, že Starý zákon je pravdivý. Britický předpis pro náboženskou nauku vyzývá učitele, aby pokládali zprávu o stvoření světa za mýtus popř. za legendu.

Import Biblií do Kuby

Kubánská vláda překvapivě povolila dovoz 5000 Biblií a Nových zákonů pro evangelické církve na Karibském ostrově. Světový svaz biblických společností v Stuttgartě obdržel dopis od Ekumenické rady z Kuby, že smí být dovezeno 2500 Biblií a 2500 Nových zákonů ve španělštině. Bible budou zaslány do Kuby z Jamaiky.

Z Čas. Neues Leben — 1. ledna 1978

Činští křesťané »riskují« misii

»Nadějně příznaky« rozšíření křesťanské víry v Číně spatřuje Tattsun Carver Yu, doktorand na Teologické vysoké v Hongkongu. Pod Maoem umlčené církve stávají se opět patrnými prostřednictvím svědectví a činů. Několik málo křesťanů »riskují« rozšiřování misie v okruhu svých bližních. Vzdor zákazu a trestům nejsou umlčeny v Lidové republice zprávy o tajných modlitebních kroužcích a evangelizacích. Mimoto pronásledování podporuje mocné bratrství mezi křesťany.

Z Čas. Neues Leben — 1. ledna 1978

Snížení výstupů z církve

Dortmund. Počet církevních výstupů ve Westfalen se svými 9235 výstupy je tak nízký, jak nebyl od r. 1969, a je daleko pod zaznamenaným vrcholem z r. 1974 (17 845 výstupových prohlášení). Tyto údaje oznámil předseda Zemské západofalcké církve (která má kolem 3,4 miliónů členů), Dr. Heinrich Reiss (Bielefeld), při svém prvním rozhovoru s žurnalisty v Dortmundě. Jmenovaný se domnívá, že snižující se počet výstupů nemůže církve svěsti k samolibosti. Pozoruhodnější je to, že současně nastal vzestup služeb Božích a společných výsledků, a to o 2 %, případně o 9 %. — Také se zvýšila účast na Večeři Páně.

KRISTUS V NÁS

To, co nás ponechává v klidu, když se ocitáme v jakýchkoli sporech je samotný **Kristus v nás**, jímž proniká světlo do veškeré temnoty a uzavřenosti, ať již jsme kdekoliv. S ním jsme vůči všemu v převaze, a On musí zvítězit, a to v každé době. — Ale On je zde! To, co je v nás z Božího obrazu proniká svým nepomíjejícím světlem veškerou nouzí, neklidem a smutkem po životní přirozenosti.

Poznáme-li, že sami ze sebe nemůžeme nic učinit, potom se můžeme všeho v Kristu odvážit. Všechno očekáváme pouze od Něho, jenž nám bohatě poskytuje to pravé. Ó, jak hluboko nás sklání toto poznání, a jak jsme za to vděční.

Kristem jsme byli přesazeni do říše lásky a bezhraničné plnosti. Proč bychom chtěli omezovat tuto plnost, když Pán je hotov projevit svoji nádheru, prostřednictvím proseb a porozumění?

Žádná malověrnost, bázeň a pochybnost nesmi nás zdržovat od **přijímání** všeho, co zde je, prostřednictvím správné modlitby. To nejdůležitější musí vykonat náš Pán sám. Ó, jak je hotov nám dát, v přetékající hojnosti všechno to, co od Něho očekáváme. Plnost je zde a pevné přesvědčení se projeví modlitbou a úpěnlivou prosbou, že ji smíme přijímat, a za ni děkovat. Páně osvícené vedení nechybí, toužíme-li po dokonalosti.

Náš život v Pánu je také stále pokračování v oblasti nepředstavitelných možností. Jeho předvídání je zde, pro každou tiseň, těžkost, a pro každou nepředvídanost. Budiž pochválen! — Nepřekonatelný je Pán v dávání a uzdravování! Naše malé, omezené lidské srdce nemůže vždy pochopit, co by nám Pán rád poskytl. Když spolu s námi kráčí, a když jsme s ním vzkříšení, pak se musí projevit nádhera jeho spasitelné přítomnosti, ve všech těžkostech a tísňích.

Věci denního života nám soustavně dávají podnět k osvědčování a dotazování, že

jsme spolu ukřížováni a spolu vzkříšení. Jaké štěstí přebývá v srdcích, v nichž Pán učinil své obydlí. Potom všechno to, co činíš, působí ti radost, neboť to činíš pro Krále života a míru.

Na prvním místě je to, co Pán poroučí. A to, co ti potom Pán dává je život z Jeho života.

JEHO NAROZENÍ

— naše znovuzrození

1. Nutnost spasení

Anděl Páně označuje ústřední význam vykoupení, ve svém oznámení: „... onť zajistě vysvobodí lid svůj z hříchů jejich.“ Simeon pod inspirací Ducha svatého to nazývá »spasení« národů a Izraele, Anna »vykoupení« Izraele.

Naše znovuzrození je **spasitelná nutnost**. Není pouhou zbožností, neb dokonce nábožností (Nikodem, farizeové, Kornelius, Pavel atd!) Ježíš řekl Nikodemovi: »Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.« (Jan 3, 3).

2. Radostná událost!

Sotva kdo k narození rozesílá smuteční lístky. Právě naopak. Častokrát žasneme nad bohatstvím nápadů, jimiž mladí rodiče oznamují onu radostnou událost. Jaká radost byla u Alžběty a Marie — až k mohutnému jasotu »množství nebeského vojska«! Znovuzrození je radostná událost, kde se nerodí církevní a kostelní mrzouti, nýbrž Synové Boží! Haleluja!